



## Arrest

nr. 271 772 van 25 april 2022  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS  
Eindgracht 1  
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker, de heer J. C., en verzoekster, mevrouw E. G., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 29 april 2021 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden*

onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers maken, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het voeren van een algemeen betoog, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

De commissaris-generaal stelt vooreerst op uitgebreid gemotiveerde wijze vast dat enkele merkwaardigheden in verzoekers' verklaringen en houding hun voorgehouden vrees omwille van hun verboden relatie ondermijnen. Zo slagen zij er, om meerdere door de commissaris-generaal concreet vastgestelde redenen, niet in aannemelijk te maken dat zij in augustus 2018 daadwerkelijk een relatie zijn aangegaan. De commissaris-generaal geeft verder op goede gronden aan dat de vaststellingen ernstige vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekers in 2018 een relatie begonnen zijn en dat bijgevolg enig voorbehoud dient gemaakt te worden bij de door hen aangehaalde problemen naar aanleiding van de ontdekking van deze verboden relatie, hetgeen bovendien wordt bevestigd doordat verzoekers tegenstrijdig zijn in hun verklaringen betreffende de ontdekking van de relatie door de vader van verzoekster. Bovendien, zo motiveert de commissaris-generaal verder, slagen verzoekers er evenmin in aannemelijk te maken dat de vader van verzoekster deze vervolging zou geïnstalleerd hebben omwille van zijn Islamitisch geloof en daaraan gekoppeld gekrenkt eergevoel. Daarnaast plaatst de commissaris-generaal ook enkele kanttekeningen bij de problemen zelf die verzoekers ondervonden zouden hebben indien nog zou worden aangenomen dat hun voorgehouden verboden relatie ontdekt werd door verzoekster haar religieuze vader en stelt hij vast dat ook verzoekers' gedrag in ernstige mate hun voorgehouden vrees relativeert, meer bepaald is het ook hoogst bevreemdend dat verzoeker, hoewel hij dezelfde vrees koestert als verzoekster, niet gelijktijdig met haar het land ontvluchtte maar integendeel nog ruim enkele maanden in Albanië verbleef.

Ten overvloede voegt de commissaris-generaal nog toe dat verzoeker – hoewel hij eveneens een vrees koestert ten aanzien van verzoeksters ex-man – de naam van de ex-echtgenoot niet blijkt te kennen, hij niets over hem wil weten, hij niet weet hoe oud hij bij benadering is noch hoe hij eruitziet en verzoekster

daarenboven niet met zekerheid weet of zij hem ooit de naam gezegd heeft, hetgeen weinig ernstig is in het kader van de door verzoekers voorgehouden relatie en vrees, en de geloofwaardigheid verder aantast. Voor wat betreft hun vrees ten aanzien van de familie van verzoeker merkt de commissaris-generaal verder op dat verzoekster verklaart dat zij naast haar eigen familie en de familie van haar ex-man, ook de familie van verzoeker te vrezen heeft die evenmin met hun relatie instemde terwijl uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat zijn familie weliswaar niet was opgezet met hun relatie, maar dat zij geenszins iets te vrezen hebben zodat verzoekster er niet in slaagt deze vrees enigszins aannemelijk te maken. Waar verzoekster aangeeft dat er een risico bestaat op het ontstaan van een bloedvete, meer bepaald wanneer verzoekster haar vader verzoeker zou vermoorden en zijn familie vervolgens wraak zal willen nemen, stelt de commissaris-generaal vast dat haar aanneme puur hypothetisch is. Zoals blijkt, is er tot op heden helemaal geen bloedvete tussen hun beide families en aangezien het verboden karakter van hun relatie en hun voorgehouden problemen evenmin aannemelijk zijn, concludeert de commissaris-generaal dat er geenszins enig risico bestaat dat een bloedvete zou ontstaan. Tot slot merkt de commissaris-generaal in de kantlijn nog op dat verzoekers nagelaten hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland hetgeen ook een houding is die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift bepaalde vaststellingen summier herhalen en trachten te verschonen door onder meer op algemene wijze voor te houden dat verzoekster haar profielnaam regelmatig wijzigde, het verstrijken van drie jaar het moeilijk maakt om dit te herinneren en zij niet alles aan haar vriend vertelde, door een algemeen betoog te voeren over eerwraak en door het inreisverbod van verzoeksters vader aan te halen in een poging te verklaren waarom geen verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd ingediend. De verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en eigenaardigheden in de verklaringen te ontcrachten, laat staan te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissingen opgesomde vaststellingen en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal verder op pertinente wijze aangeeft: "Wat er ook van zij, zelfs indien wordt aangenomen dat u omwille van uw verboden relatie met J. daadwerkelijk werd uitgehuwelijkt en werd bedreigd door uw familie en (ex-)schoonfamilie, dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan namelijk maar worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. U blijft desbetreffend in gebreke."

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en huiselijk geweld. De Raad wijst er, zoals ook in de bestreden beslissingen wordt aangegeven, eveneens op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Internationale bescherming kan pas worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Doorheen hun algemeen betoog in hun verzoekschrift tonen verzoekers niet aan meerdere ernstige persoonlijke

pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen en slagen zij er niet in onder meer volgende concrete motieven te weerleggen:

“U hebt in Albanië echter nooit klacht ingediend, niet tegen uw vader toen hij dreigde u te vermoorden indien u zou weggaan bij uw man, noch tegen uw (ex-)man toen deze u mishandelde (CGVS E., p. 16). Ook J. is niet naar de politie gestapt terwijl hij wel op de hoogte was dat u binnen uw huwelijk het slachtoffer was van huiselijk geweld (CGVS J., p. 14). Ter verklaring voor uw nalaten geeft u aan dat uw ooms u nog erger zouden gaan bekijken en ter verklaring van zijn nalaten geeft J. dan weer aan dat hij het niet erger wilde maken voor u, maar doorgevraagd komt hij niet verder dat hij niet weet wat er na een klacht zou worden ondernomen (CGVS E., p. 16; CGVS J., p. 14). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Zelfs toen u er reeds in geslaagd was om het land te verlaten maar J. nog niet, heeft hij geen bescherming gezocht. Naar eigen zeggen wilde hij geen problemen veroorzaken en heeft hij ervoor gekozen om rustig daar te blijven en zijn kans te wagen om weg te gaan (CGVS J., p. 17). Het feit dat hij koos om rustig daar te blijven is contradictorisch aan jullie voorgehouden vrees en bovendien geenszins een afdoende verklaring waarom hij geen aangifte gedaan heeft van de bedreiging die uitging van uw familieleden en ex-man. Gevraagd of u bij terugkeer een beroep kunt op de Albanese autoriteiten komt u dan weer niet verder dan te zeggen dat u het niet weet. U geeft daarbij aan dat de politie iemand zou arresteren, doch slechts enkele dagen vastgehouden zou worden (CGVS E., p. 22). U haalt hierbij het voorbeeld aan van een dorpeling die na 48 uur weer werd vrijgelaten. Er kunnen tal van redenen zijn waarom hij werd vrijgelaten. Ook u weet niet te melden wat de reden was. Het optreden van de autoriteiten houdt echter geen resultaatverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Gevraagd aan J. of hij zich bij terugkeer tot de Albanese autoriteiten kan wenden, stelt hij dat een klacht indienen geen oplossing is aangezien het niet mogelijk is klacht in te dienen tegen zeventig of tachtig mensen van één familie (CGVS J., p. 18). Opnieuw, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij sowieso niet optreden. Bovendien moet de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

(...)

U hebt echter – behalve uw poging om uw vader te overtuigen dat u niet gelukkig was in uw huwelijk en u mishandeld werd – geen andere pogingen ondernomen om tot een oplossing voor uw situatie te komen (CGVS E., p. 16). Wanneer u aangeeft dat het voor u onmogelijk was om naar de politie te stappen inzake het huiselijke geweld dat u onderging, omdat u niet toegelaten was om buiten de woning te komen (CGVS E., p. 16) dient opgemerkt dat u op dat moment wel in contact stond met J. (CGVS E., p. 17) en dat in principe niets hem tegenhield om de autoriteiten in kennis te stellen van uw penibele situatie en een klacht in te dienen in een andere stad of bij een hogere instantie, om zo de ex-collega's van uw vader te ontlopen (CGVS E., p. 16). Echter, dat u hem niet volledig in kennis gesteld hebt over de mishandeling en het misbruik dat u ondergaan hebt omdat u niet wilde dat hij iets zou ondernemen en u hem niet ongerust wilde maken, is weinig

ernstig en contradictorisch aan uw uiteindelijke vlucht uit Albanië. Ook J. blijkt overigens niet op de hoogte te zijn van eventuele voorzieningen voor slachtoffers van partnergeweld en heeft zich evenmin hierover geïnformeerd (CGVS J., p. 14). Evenmin is hij naar eender welke andere instelling of organisatie gegaan om zich te informeren om hulp te vragen (CGVS J., p. 17). Ook nadat u weggevlucht was uit uw echtelijke woning hebt u nergens enige poging ondernomen om hulp te zoeken. In tegendeel, de enige mogelijkheid die u voor uzelf zag was naar België te komen (CGVS E., p. 21). Ter verklaring waarom u zich in Albanië niet tot de lokale overheden hebt gewend - met name omdat u enerzijds vreesde dat het de zaken zou verergeren en anderzijds omdat uw vader bij de politie was en de politie in zijn geheel corrupt is - kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. J. heeft evenmin enige poging ondernomen om hulp of bescherming te verkrijgen in Albanië (CGVS J., p. 16) naar eigen zeggen omdat er geen oplossingen bestaan. Hierover verder bevraagd herhaalt hij slechts dat er geen mogelijkheid was

*om een oplossing te vinden, doch gevraagd waarop hij zich baseert, komt hij niet verder dan te stellen dat hij het niet weet (CGVS J/, p. 16). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."*

*Verzoekers kunnen zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming, noch kunnen zij overtuigen door opnieuw te verwijzen naar de aanwezigheid van corruptie. De Raad wijst in dit kader op volgende motieven van de bestreden beslissingen waaraan zij met hun herhalend en algemeen betoog gevoerd in hun verzoekschrift geen afbreuk doen: "Voor wat betreft uw blote bewering dat de politie corrupt is, weet u deze geenszins te onderbouwen. Gevraagd waarop u zich baseert, stelt u immers slechts dat het hele politieapparaat corrupt is omwille van hetgeen u gezien en gelezen hebt in het nieuws en hetgeen u gehoord hebt. Persoonlijk hebt u echter niets meegemaakt waaruit blijkt dat de politie corrupt is (CGVS E., p. 17). Ook uw vader, als voormalig politieagent, was volgens u corrupt (CGVS E., p. 17). Hierover bevestigd waarop u zich baseert, stelt u slechts dat alle politiemannen corrupt zijn (CGVS E., p. 18). Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen."*

*Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kunnen zich niet (opnieuw) verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kunnen zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en om te keren, maar slagen er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.*

*De Raad wijst er tot slot op dat waar de verzoekende partijen doorheen hun betoog in hun verzoekschrift verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten en artikelen, dit niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).*

*5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voeren de verzoekende partijen aan dat verzoeker ziek is. Zij menen tevens dat er onvoldoende onderzoek werd gepleegd naar hun nood aan bescherming bij terugkeer naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen stellen nog tot slot dat zij in het verzoekschrift op alle elementen van de bestreden beslissing hebben geantwoord.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen ter terechtzitting op algemene wijze en derhalve zonder enige precisering aanvoeren dat verzoeker ziek is. Zij brengen deze stelling evenmin in verband met de gronden van voormelde beschikking, laat staan op afdoende wijze, noch leggen zij enig bewijs voor. Deze stelling werpt dan ook geen ander licht op het vastgestelde. De Raad merkt hierbij nog op dat medische problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat de verzoekende partijen zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

4.2. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting menen dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar hun nood aan bescherming bij terugkeer naar hun land van herkomst, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

*“De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal verder op pertinente wijze aangeeft: “Wat er ook van zij, zelfs indien wordt aangenomen dat u omwille van uw verboden relatie met J. daadwerkelijk werd uitgehuwelijkt en werd bedreigd door uw familie en (ex-)schoonfamilie, dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan namelijk maar worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. U blijft desbetreffend in gebreke.”*

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en huiselijk geweld. De Raad wijst er, zoals ook in de bestreden beslissingen wordt aangegeven, eveneens op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

*Internationale bescherming kan pas worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Doorheen hun algemeen betoog in hun verzoekschrift tonen verzoekers niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen en slagen zij er niet in onder meer volgende concrete motieven te weerleggen:*

*“U hebt in Albanië echter nooit klacht ingediend, niet tegen uw vader toen hij dreigde u te vermoorden indien u zou weggaan bij uw man, noch tegen uw (ex-)man toen deze u mishandelde (CGVS E., p. 16). Ook J. is niet naar de politie gestapt terwijl hij wel op de hoogte was dat u binnen uw huwelijk het slachtoffer was van huiselijk geweld (CGVS J., p. 14). Ter verklaring voor uw nalaten geeft u aan dat uw ooms u nog erger zouden gaan bekijken en ter verklaring van zijn nalaten geeft J. dan weer aan dat hij het niet erger wilde maken voor u, maar doorgevraagd komt hij niet verder dat hij niet weet wat er na een klacht zou worden ondernomen (CGVS E., p. 16; CGVS J., p. 14). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Zelfs toen u er reeds in geslaagd was om het land te verlaten maar J. nog niet, heeft hij geen bescherming gezocht. Naar eigen zeggen wilde hij geen problemen veroorzaken en heeft hij ervoor gekozen om rustig daar te blijven en zijn kans te wagen om weg te gaan (CGVS J., p. 17). Het feit dat hij koos om rustig daar te blijven is contradictorisch aan jullie voorgehouden vrees en bovendien geenszins een afdoende verklaring waarom hij geen aangifte gedaan heeft van de bedreiging die uitging van uw familieleden en ex-man. Gevraagd of u bij terugkeer een beroep kunt op de Albanese autoriteiten komt u dan weer niet verder dan te zeggen dat u het niet weet. U geeft daarbij aan dat de politie iemand zou arresteren, doch slechts enkele dagen vastgehouden zou worden (CGVS E., p. 22). U haalt hierbij het voorbeeld aan van een dorpeling die na 48 uur weer werd vrijgelaten. Er kunnen tal van redenen zijn waarom hij werd vrijgelaten. Ook u weet niet te melden wat de reden was. Het optreden van de autoriteiten houdt echter geen resultaatverbintenis in. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Gevraagd aan J. of hij zich bij terugkeer tot de Albanese autoriteiten kan wenden, stelt hij dat een klacht indienen geen oplossing is aangezien het niet mogelijk is klacht in te dienen tegen zeventig of tachtig mensen van één familie (CGVS J., p. 18). Opnieuw, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij sowieso niet optreden. Bovendien moet de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.*

*(...)*

*U hebt echter – behalve uw poging om uw vader te overtuigen dat u niet gelukkig was in uw huwelijk en u mishandeld werd – geen andere pogingen ondernomen om tot een oplossing voor uw situatie te komen (CGVS E., p. 16). Wanneer u aangeeft dat het voor u onmogelijk was om naar de politie te stappen inzake het huiselijke geweld dat u onderging, omdat u niet toegelaten was om buiten de woning te komen (CGVS E., p. 16) dient opgemerkt dat u op dat moment wel in contact stond met J. (CGVS E., p. 17) en dat in principe niets hem tegenhield om de autoriteiten in kennis te stellen van uw penibele situatie en een klacht in te dienen in een andere stad of bij een hogere instantie, om zo de ex-collega's van uw vader te ontlopen (CGVS E., p. 16). Echter, dat u hem niet volledig in kennis gesteld hebt over de mishandeling en het misbruik dat u ondergaan hebt omdat u niet wilde dat hij iets zou ondernemen en u hem niet ongerust wilde maken, is weinig*

*ernstig en contradictorisch aan uw uiteindelijke vlucht uit Albanië. Ook J. blijkt overigens niet op de hoogte te zijn van eventuele voorzieningen voor slachtoffers van partnergeweld en heeft zich evenmin hierover geïnformeerd (CGVS J., p. 14). Evenmin is hij naar eender welke andere instelling of organisatie gegaan om zich te informeren om hulp te vragen (CGVS J., p. 17). Ook nadat u weggevlucht was uit uw echtelijke woning hebt u nergens enige poging ondernomen om hulp te zoeken. In tegendeel, de enige mogelijkheid die u voor uzelf zag was naar België te komen (CGVS E., p. 21). Ter verklaring waarom u zich in Albanië niet tot de lokale overheden hebt gewend - met name omdat u enerzijds vreesde dat het de zaken zou verergeren en anderzijds omdat uw vader bij de politie was en de politie in zijn geheel corrupt is - kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. J. heeft evenmin enige poging*

*ondernomen om hulp of bescherming te verkrijgen in Albanië (CGVS J., p. 16) naar eigen zeggen omdat er geen oplossingen bestaan. Hierover verder bevestigd herhaalt hij slechts dat er geen mogelijkheid was om een oplossing te vinden, doch gevraagd waarop hij zich baseert, komt hij niet verder dan te stellen dat hij het niet weet (CGVS J/, p. 16). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."*

*Verzoekers kunnen zich niet beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming, noch kunnen zij overtuigen door opnieuw te verwijzen naar de aanwezigheid van corruptie. De Raad wijst in dit kader op volgende motieven van de bestreden beslissingen waaraan zij met hun herhalend en algemeen betoog gevoerd in hun verzoekschrift geen afbreuk doen: "Voor wat betreft uw blote bewering dat de politie corrupt is, weet u deze geenszins te onderbouwen. Gevraagd waarop u zich baseert, stelt u immers slechts dat het hele politieapparaat corrupt is omwille van hetgeen u gezien en gelezen hebt in het nieuws en hetgeen u gehoord hebt. Persoonlijk hebt u echter niets meegemaakt waaruit blijkt dat de politie corrupt is (CGVS E., p. 17). Ook uw vader, als voormalig politieagent, was volgens u corrupt (CGVS E., p. 17). Hierover bevestigd waarop u zich baseert, stelt u slechts dat alle politiemannen corrupt zijn (CGVS E., p. 18). Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen."*

*Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kunnen zich niet (opnieuw) verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kunnen zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en om te keren, maar slagen er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.*

*De Raad wijst er tot slot op dat waar de verzoekende partijen doorheen hun betoog in hun verzoekschrift verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten en artikelen, dit niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."*

*Uit voormelde grond met verwijzing naar de uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen waarbij rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden, blijkt dat wel degelijk voldoende onderzoek werd gevoerd naar de nood aan bescherming bij terugkeer naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen beperken zich in hun betoog ter terechtzitting louter tot het beweren van het tegendeel, hetgeen niet kan volstaan. Zij blijven immers in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen geformuleerde motieven.*

4.3. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partijen tot slot aangeven dat zij in het verzoekschrift op alle elementen van de bestreden beslissing hebben geantwoord. Door dergelijk algemeen betoog en/of het in wezen verwijzen naar hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet, brengen de verzoekende partijen geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. De verzoekende partijen brengen dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS